

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2016 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Maciej Jabłoński

Protokolant: Patrycja Patriak

Prokurator: Ewa Dmitruk

po rozpoznaniu w dniach 29 marca 2016 r., 16 września 2016 r.

sprawy **W. G.**, ur. (...) w K., s. B. i H. z d. B.

oskarżonego o to, że:

w okresie od (...) r. do (...) w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonym sprawcą, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dokonał kradzieży z włamaniem do pustostanu po uprzednim włamaniu się poprzez wycięcie fragmentu kraty zabezpieczającej okno piwniczne i zaboru w celu przywłaszczenia z wnętrza budynku elementów instalacji ciepłowniczej, instalacji elektrycznej i klimatyzacji, jednocześnie je uszkadzając, czym spowodował straty w wysokości 180.351 zł na (...) SA z siedzibą w W., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 2 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § k.k.

o r z e k a:

I. oskarżonego W. G. uznaje za winnego zarzucanego mu czynu, przy czym ustala wartość szkody na 20 850,50 zł, zaś z opisu czynu eliminuje element zniszczenia mienia z tym też ustaleniem, że zarzucanego mu czynu dopuścił się działając w warunkach powrotu do przestępstwa w ciągu pięciu lat, po odbyciu łącznie co najmniej kary roku pozbawienia wolności, popełniając ponownie umyślne przestępstwo kradzieży z włamaniem, tj. przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. skazuje go i wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 10 lipca 2015 r. do dnia 16 lutego 2016 r., przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 46 § 2 k.k. zasądza od W. G. na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 2000 (dwóch tysięcy) zł tytułem nawiązki;

IV. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek dowodów rzeczowych ujętych w wykazie dowodów rzeczowych na k. 173 pod pozycją 1-15 na rzecz Skarbu Państwa przez zniszczenie;

V. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. B. kwotę 2597,76 zł powiększoną o podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

VI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych, w tym od opłaty przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

III K 92/16

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. M. i W. G. – znajomi utrzymujący się z podobnego źródła czyli zbieractwa surowców wtórnych przez pewien czas w (...) roku działali wspólnie, razem penetrując teren w poszukiwaniu interesujących ich przedmiotów. W dniu (...) postanowili wejść do opuszczonego lecz zamkniętego i zabezpieczonego budynku biurowego przy ul. (...). Brzeszczotem piłki do metalu stanowiącej własność W. G. przecięli kratę zabezpieczającą okno w piwnicy i przedostali się do środka. Tam przebywali z przerwami do (...) zajmując się wymontowywaniem przewodów elektrycznych i kranów mosiężnych oraz rurek instalacji klimatyzacyjnej i ciepłowniczej. Następnie wymontowane elementy wynosili na zewnątrz i W. G. sprzedawał je na złom w okolicznych punktach skupu surowców wtórnych. Wraz z oskarżonym i jego kolegą w budynku przebywała jeszcze jedna osoba, której personaliów nie znali i nie wchodzili z nią w bliższy kontakt, a która przebywała tam w podobnym celu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: wyjaśnień oskarżonego W. G. (k- 95-96, 110-111, 121-122, 228-229), zeznań świadków: S. B. (k- 516-517 oraz k-2 załącznika). B. M. (k- 550-551, C 11, C 13) oraz materiałów dowodowych wymienionych w wykazie na k- 551-552).

Sąd dał wiarę zarówno wyjaśnieniom oskarżonego jak i zeznaniom świadków albowiem są one logiczne i spójne, uporządkowane wewnętrznie, szczegółowe i wzajemnie się uzupełniają oraz po części potwierdzają (szczególnie w zakresie wyjaśnień oskarżonego i zeznań B. M.- współsprawcy). Nadto znajdują one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranego materiału dowodowego, wyjątkowo zresztą klarownego i szczegółowego wina oskarżonego i okoliczności czynu jakiego się dopuścił nie budzą wątpliwości.

Zarówno depozycje oskarżonego jak i jego towarzysza B. M. nie pozostawiają wątpliwości, co do tego jaki był ich wspólny zamiar. Mieli oni na celu zabranie z budynku pokrzywdzonego rzeczy nadających się do spieniężenia w skupie złomu. Wykonali swój plan pokonując mechaniczne zabezpieczenie wejścia w postaci metalowej kraty w oknie piwnicy. Wyczerpuje to niezbędny do przyjęcia konstrukcji kradzieży z włamaniem element sforsowania przeszkody mechanicznej chroniącej dostęp do mienia. Następnie obaj wymontowywali krany mosiężne i rurki instalacji centralnego ogrzewania oraz klimatyzacji, które wynosili i sprzedawali. Takie zachowanie odpowiada dokładnie przywłaszczeniu mienia. Oskarżony wraz ze swoim kolegą wyjmowali określone przedmioty stanowiące mienie ruchome spod władztwa pokrzywdzonego czyli wynosili je poza obszar w jakim sprawował nad nim nadzór i kontrolę, a następnie dysponowali nimi jak właściciele poprzez dokonanie ich sprzedaży. Tym samym wyczerpali oni znamiona przestępstwa kradzieży z włamaniem. Depozycje oskarżonego i drugiego sprawcy przesądzają, że działanie swoje zaplanowali z góry jako sukcesywną eksploatację przedmiotowego budynku i kolejnych aktów zaboru dokonywali w wykonaniu powziętego wcześniej, jasno sprecyzowanego zamiaru. Powyższe nakazuje zakwalifikować ich zachowanie jako czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

Sąd zauważa pewną trudność w określeniu kwoty strat jaką można powiązać z działaniem oskarżonego. Po pierwsze jako kwotę strat przyjęto wartość wynikającą z kosztorysu zawartego w aktach sprawy, z tym że jego pobieżna nawet lektura każe stwierdzić, że zawiera on pozycje niezbędne do wykonania kompletu prac generalnego remontu budynku i kompletnego wyposażenia go w nowe instalacje. Oczywistym jest, że materiał dowodowy nie pozwala na poczynienie ustaleń, że to oskarżony poczynił wszelkie szkody i zniszczenia oraz ubytki substancji materialnej pokrzywdzonego.

Byłoby to poza jego fizycznymi możliwościami i nakazywałoby ponadto pominięcie możliwego i prawdopodobnego udziału innych osób w procederze okradania pokrzywdzonego. To zaś stoi w sprzeczności z depozycjami samych sprawców, które Sąd ocenia jako szczere. W. G. i S. M. nie mieli powodu kłamać skoro tak dokładnie i w sposób całkowicie obciążający siebie przedstawili własne działanie. Zatem Sąd ograniczył kwotę strat do wartości wykazanej jako cena rurociągów i rur miedzianych.

Sąd wyeliminował z opisu czynu i kwalifikacji prawnej element zniszczenia mienia uznając je za czyn współukarany. Zmianie natomiast uległa kwalifikacja prawna w zakresie aspektu powrotu do przestępstwa. Sąd zauważa, że jak oskarżony był uprzednio karany za rozbój w warunkach recydywy podstawowej (wyrokiem w sprawie V K 898/07 Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 20 grudnia 2012r) , które to przestępstwo należy do grupy przestępstw „uruchamiających” mechanizm wielokrotnej recydywy jeżeli sprawca zostanie skazany ponownie za któreś z tej grupy. Należało zatem przyjąć, że oskarżony działał w warunkach kwalifikowanego powrotu do przestępstwa.

Sąd wymierzając karę uznał, że pomimo działania w warunkach multirecydywy i dość jednak mocno obciążającej historii karnej oskarżonego należałoby miarkować represję. Zarówno postawa oskarżonego po ujęciu jak i znaczna redukcja wartości szkody przemawiają za bardziej wyrozumiałym podejściem do jego osoby. Stąd kara 2 lat pozbawienia wolności orzeczona poniżej pierwotnego wniosku złożonego w trybie art. 335 kpk jawi się Sądowi jako wystarczająca.

Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet kary okres pozbawienia wolności w sprawie w myśl obligatoryjnego brzmienia przepisu art. 63 § 1 kk.

Sąd orzekł także przepadek dowodów rzeczowych uznając, że jako narzędzia służyły do wykonania zasadniczej części bezpośrednich czynności sprawczych.

Sąd oceniając sytuację ekonomiczną oskarżonego jako trudną zwolnił go z kosztów i opłat.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji wyroku.